

de pågældende bigårde er behandlet for ondartet bipest eller stenyngel.

Gennemførelsen af de ved landbrugsministeriets bekendtgørelse af 16. april 1952 skærpede bestemmelser har voldt nogen vanskelighed som følge af utilstrækkelig betaling for tilsynsmændenes forøgede arbejde. Det fremgår af arbejdsstatistikken (jfr. oversigten sp. 1809), at de skærpede reglers gennemførelse ikke har medført nogen påviselig nedgang i antallet af sygdomstilfælde eller af „gængangerbigårde“. De skærpede bestemmelser i bekendtgørelsen foreslås indarbejdet i loven, jfr. nedenfor i bemærkningerne til forslaget § 1 vedrørende § 7 litra f.

Som resultat af det hidtidige arbejde skal statens bisygdomsnævn endvidere fremhæve, at der i den forløbne periode er opbygget en organisation, der er egnet til at videreføre arbejdet med bekæmpelse af de smitsomme sygdomme hos bier; dog findes det påkrævet, at organisationen udbygges som nedenfor foreslået. Organisationen er endvidere i stand til at yde biavlernes fornøden service med hensyn til udfærdigelse af sundhedsattester til brug ved flytning af bifamilier m. v. og må opretholdes allerede af denne grund, så længe forbudet mod ukontrolleret flytning af bifamilier opretholdes.

Ved bedømmelsen af det hidtidige arbejde må erindres, at ondartet bipest er overordentlig smittefarlig. Den sygdomsfremkaldende bacille danner sporer, der bevarer deres levedygtighed i mange år. Udenlandske forsøg har påvist overførelse af smitte ved anvendelse af 20 år gamle inficerede tavler. Hertil kommer biernes udprægede tendens til at røve forråd fra uddøde bistader eller fra bifamilier, der er svækkede af sygdom, og den omstændighed, at bierne flyver over store afstande, således at en enkelt smittet bigård betyder en stor fare for hele omegnens bier. Disse forhold gør arbejdet med bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier meget vanskeligt. Trods den ondartede bipests store smittefarlighed er det lykkedes gennem det hidtidige bekæmpelsesarbejde at holde sygdommen nede på det i oversigten sp. 1819 angivne niveau. Erfaringerne synes også at vise, at afgrænsede områder kan renses for ondartet bipest og forblive fri for sygdommen, hvis biavlernes er påpasselige. På den anden side må det befrygtes, at der hurtigt vil indtræde en voldsom opblussen

af ondartet bipest hos bierne i alle landets amtsråds kredse, hvis bekæmpelsesarbejdet opgives.

Det må vist erkendes, at udvalget, der i 1948 udarbejdede lovforslaget, har været for beskedent, således som allerede fremhævet af folketingsmand J. Kr. Jensen (Lillering) ved lovforslagets første behandling i folketinget den 16. marts 1949 (F. F. 1948—49 spalte 3482), og af landstingsmedlem, fru Nicoline Winther ved første behandling den 1. april 1949 i landstinget (L. F. 1948—49 spalte 1216). Man burde muligvis snarere have regnet med en 10-års plan for bekæmpelsesarbejdet, og der burde i hvert fald have været regnet med større økonomisk tilskud til bekæmpelsesarbejdet.

Resultatet af de sidste års indsats kan ikke betragtes som ringe, men det skønnes uomgængelig nødvendigt, at der sættes mere ind, hvis man skal opnå i det væsentlige at få udryddet den ondartede bipest.

Til forbedring af bekæmpelsesarbejdet findes det nødvendigt, at der til supplerende af den bestående organisation gives nogle enkelte tilsynsmænd i hver amtsråds kreds en supplerende uddannelse gennem nogle dages kursus på statens biavlsvforsøg. Hvis disse særlige tilsynsmænd tillige disponerer over et motorkøretøj, vil de have mulighed for sammen med bisygdomsinspektorerne at foretage rationelt anlagte undersøgelser egn for egn til supplerende af det af de øvrige tilsynsmænd udførte sygdomsbekæmpelsesarbejde. Det bliver herved en vigtig opgave for bisygdomsinspektorerne at samordne tilsynsmændenes arbejde.

Tilsynsmændenes vederlagsforhold bør reguleres, idet den nuværende betaling, selv med en regulering efter pristallet, ikke kan give et vederlag, der kan konkurrere med fortjenesten ved andet på samme årstid forekommende arbejde. Statens bisygdomsnævn må lægge den største vægt på, at vederlaget forhøjes således, at tilsynsmændene ikke føler sig tilskyndet til at forcere arbejdet. Endvidere finder nævnet det ønskeligt, at der findes udvej for at bekoste den supplerende uddannelse for fornævnte, i hvert amt udvalgte tilsynsmænd, og at der tillægges det af disse opbyggede motoriserede korps et rimeligt vederlag for kørsel med eget motorkøretøj som supplement til det almindelige vederlag for udført tilsynsmandsarbejde.